

Η Ειρήνη

Η "Ειρήνη" είναι μια ιστορία που έγραψε ένας αρχαίος Έλληνας, ο Αριστοφάνης, πριν από πάρα πολλά χρόνια.

Τότε οι άνθρωποι στην Ελλάδα νομίζανε πως στον ουρανό μένανε πολλοί θεοί, που από ψηλά τους παρακολουθούσαν. Αν ήτανε καλοί, τους έστελναν δώρα, αν ήτανε κακοί, τιμωρίες.

Η Ειρήνη λοιπόν ήτανε ένα δώρο, μια όμορφη κοπέλα, που ερχότανε να μείνει μαζί με τους ανθρώπους, όταν ζούσαν μονοιασμένοι.

Ήταν μια φορά ένας άνθρωπος, ο Τρυγαίος, που πήρε την απόφαση, να πάει να βρει τους θεούς στον ουρανό. Πήρε λοιπόν στην αυλή του ένα σκαθάρι. Το τάζε κάθε μέρα κεφτέδες από γαϊδουροκούραδα, που είναι το αγαπημένο του φαί. Είχε βρωμίσει ο τόπος, εκείνος όμως έκανε υπομονή. Περίμενε να μεγαλώσουν οι φτερούγες του σκαθαριού για να πετάξει μαζί του στον ουρανό.

- Αχ πατερούλη, του λέγανε οι κόρες του. τι είναι αυτά; Πάλι θέλεις ν' ανέβεις στον ουρανό; Τόσες φορές έβαλες σκάλες να φτάσεις τα σύννεφα, ώσπου έπεσες κι έσπασες το πόδι σου. Μείνε εδώ μαζί μας.
- Οχι, έλεγε εκείνος. Πρέπει να πάω να βρω τους θεούς. Θέλω να μάθω πού πήγε η Ειρήνη κι έφυγε από τούτη τη γη. Έτσι που πάμε, θα μας φάει ο Πόλεμος.

Μια μέρα, όταν το σκαθάρι δυνάμωσε και μπόρεσε να τον σηκώσει στα φτερά του, ο Τρυγαίος έφτασε πετώντας εκεί που μένουν οι θεοί. Στην πόρτα φύλακας ήταν ο θεός Ερμής, ο ταχυδρόμος των θεών.

- Γειά σου Ερμή! Είμαι ο Τρυγαίος από τη γη και κάνε μου τη χάρη να φωνάξεις το βασιλιά των θεών, το Δία, γιατί έχω κάτι να του πω.
- Δεν είναι κανένας θεός εδώ. Φύγανε όλοι. Έχουν θυμώσει με τους ανθρώπους. Είδαν κι απέιδαν που δεν μπορούν να σας μονοιάσουν και βάλανε τον Πόλεμο να τα ξεκαθαρίσει. Κι ένα έχω να σου πω φίλε: έτσι που μαλώνετε μεταξύ σας οι άνθρωποι την Ειρήνη δεν την ξαναβλέπετε.

Καημένη Ειρήνη...

Ο Πόλεμος την άρπαξε και την έκλεισε μέσα σε μια βαθιά σπηλιά. Στην πόρτα κύλησε μια μεγάλη κοτρόνα και την σφράγισε έτσι που κανείς δεν μπορεί να τη βγάλει από 'κει μέσα.

- Και με μας τι λογαριάζει να κάνει ο Πόλεμος Ερμή μου; Για πες μου.
- Από χθες κουβάλησε ένα μεγάλο γουδί, βάζει μέσα τις πόλεις και τα χωριά ένα-ένα, τα κοπανάει και τα κάνει σκόνη. Τι πάθατε καημένοι άνθρωποι! Δεν θα μείνει τίποτα πάνω στη γη. Ο Πόλεμος θα τα κάνει όλα λιώμα.
- Πρέπει να γυρίσω στη γη γρήγορα. Να τα πω σε όλους, να προφτάσω το κακό, σκέφτηκε ο Τρυγαίος.

Γρήγορα-γρήγορα ανεβαίνει στο σκαθάρι του και πίσω στη γη! Μαζεύει τον κόσμο και λέει.

- Αγρότες, αγρότισσες, μαστόροι, μαραγκοί, ντόπιοι και ξένοι, όλος ο λαός ακούστε: Πάρτε γρήγορα φτυάρια, λιστούς σχοινιά, να πάμε να ελευθερώσουμε την Ειρήνη. Αν δεν βοηθήσετε όλοι, ο Πόλεμος έφτασε και θα μας κάνει σκόνη. Εμπρός, τραβάτε με δύναμη! Όλοι μαζί!

Μερικοί καμώνονται πως βοηθάνε και στ' αλήθεια δεν κάνουν τίποτα. Είναι λοιπόν και κάποιοι ανάμεσά μας που δεν θέλουν την Ειρήνη; Περίεργο... Άλλους δεν μπορώ να σκεφτώ απ' αυτούς που φτιάχνουν και πουλάνε όπλα στον Πόλεμο.

Ίσια κι εμπρός! Όλοι μαζί!

Και να! Σιγά-σιγά τραβήχτηκε η κοτρόνα και βγήκε απ' τη σπηλιά η Ειρήνη. Πέταξε ψηλά και όλοι τη χαιρετούσαν. Πήγε σε πόλεις και χωριά, στον κόσμο όλο. Οι άνθρωποι την καλοδεχόντουσαν και είχαν γιορτές και πανηγύρια. Σταμάτησε και στην αυλή του Τρυγαίου να πάρει ένα μεζεδάκι. Τραγουδήστε και χορέψτε. Γίναμε όλοι φιλαράκια. Φέρτε κρασί να πιούμε στην υγεία της όμορφης Ειρήνης.

Και 'κει πάνω στο γλέντι, να κι έρχεται ένας άνθρωπος με ένα καρότσι γεμάτο δρεπάνια.

- Σας τα φέρνω δώρο! Δρεπάνια να θερίσετε τα χωράφια σας, να μαζέψετε το στάρι, να κάνετε ψωμί. Τόσον καιρό τα φτιάχνω και μένουν άχρηστα.

Βλέπεις με τον πόλεμο δεν είχαμε καιρό για θέρισμα.

Σε λίγο φτάνουν φορτωμένοι άλλοι δύο.

- Τι θέλετε και ποιον ζητάτε;
- Είμαστε αυτοί που φτιάχνουν και πουλούνε τα όπλα. Τι θα τα κάνουμε όλα τούτα χωρίς πόλεμο; Πρέπει να τα αγοράσετε! Σας τα πουλάμε σε καλή τιμή.
- Πάρτε τα από 'μπρός μου, να μη τα βλέπω. Τέλειωσαν οι μάχες κι οι σκοτωμοί. Κι εσείς να βρείτε άλλη δουλειά να κάνετε.

Ελάτε όλα τα παιδιά να πούμε τραγούδια που αρέσουν στην Ειρήνη.

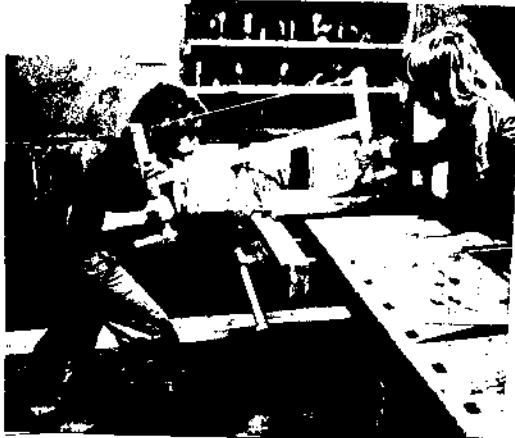
- "Μαύρη είν' η νύχτα στα βουνά,
στους βράχους πέφτει χιόνι,
στα άγρια, στα σκοτεινά,
ο Έλλην ξεσπαθώνει, ξεσπαθώνει"...
- Όχι, μη! Δεν είναι τραγούδι αυτό για την Ειρήνη. Στάσου να βρούμε άλλο.
- "Δεν θα την πάρουνε ποτέεεε
τη γήγηη των Μακεδόοοωνων"...
- Μη, ούτε κι αυτό. Σε καλό σας! Δεν ξέρετε ένα ειρηνικό τραγούδι;
- "Με το τουφέκι μου στον ώμο"...

Τότε λοιπόν ελάτε να χορέψουμε με ένα τραγούδι που ξέρω εγώ:

Από την πόρτα σου περνώ
Ερη – Ερηνάκι μου
Κι από τη γειτονιά σου
Ερηγιό μου σ' αγαπώ.

Σκύβω φιλώ την κλειδαριά
Ερη – Ερηνάκι μου
θαρρώ φιλώ εσένα Ερηγιώ.
Σ' αγαπώ, μα τι μπορώ να πώ.

Από το παιδικό βιβλίο: Ειρήνη. Σοφία Ζαραμπούκα, Κέδρος, Αθήνα 1977.

παρακολουθώ	- (ver-)folgen, beobachten
(παρακολουθούσαν	- sie beobachteten)
το δώρο	- das Geschenk, die Gabe
η τιμωρία	- die Strafe
(ερχότανε von έρχομαι	- sie kam)
(ζούσαν von ζω	- sie lebten)
μονοιασμένος, -η, -ο	- einig, einträchtig
το σκαθάρι	- der Mistkäfer
ταΐζω	- füttern
ο κεφτές (ungl.)	- das Fleischklößchen
(κεφτέδες	- (die) Fleischklößchen)
το γαΐδαροκούραδο	- der Eselsmist
βρωμίζω	- schmutzig machen
(είχε βρωμίσει	- er, sie, es hatte schmutzig gemacht)
η υπομονή	- die Geduld
κάνω υπομονή	- Geduld haben
η φτερούγα	- der Flügel
το σύννεφο	- die Wolke
πέφτω (να πέσω)	- fallen
η γη	- die Erde
δυναμώνω	- stärken, kräftiger machen
το φτερό	- der Flügel
(πετώντας von πετ(ά)ω	- fliegend)
ο φύλακας	- der Wächter, der Wärter
ο Ερμής	- Hermes
η χάρη	- der Gefallen, die Anmut, der Charme
ο Δίας	- Zeus
θυμώνω	- aufbringen, ärgern, reizen

(έχουν θυμώσει με	-	sie haben sich geärgert über)
αποβλέπω	-	streben, blicken, im Auge haben
μονοιάζω	-	sich vertragen
ξεκαθαρίζω	-	begleichen, ins reine bringen
αρπάζω, να αρπάξω	-	rauben, (er-)greifen, fangen
η σπηλιά	-	die Höhle, die Grotte
κυλ(ά)ώ	-	rollen
(κύλησε	-	er, sie, es rollte)
η κοτρόνα	-	der (große) Stein
σφραγίζω	-	gut verschließen, versiegeln, stempeln
κουβαλ(ά)ώ	-	(heran-)bringen, transportieren
(κουβάλησε	-	er brachte (heran), transportierte)
το γουδί	-	der Mörser
κοπαν(ά)ώ	-	(zu-)schlagen
η σκόνη	-	der Staub
παθαίνω, να πάθω	-	durchmachen, erleiden
λ(ε)ιώμα (adv.)	-	zu Brei, hin, kaputt
προφτάνω	-	einholen, erreichen, es schaffen
(σκέφτηκε von σκέφτομαι	-	er, sie, es dachte)
η αγρότισσα	-	die Bäuerin
ο μάστορας (Pl. μαστόροι)	-	der Meister
ο μαραγκός	-	der Tischler
ο ντόπιος	-	der Einheimische
το φτυάρι	-	die Schaufel
ο λοστός	-	der Hebel
το σχοινί	-	das Seil, das Tau, die Leine
ελευθερώνω	-	befreien
(αν δεν βοηθήσετε von	-	wenn ihr nicht helft)
βοηθ(ά)ώ	-	ziehen
τραβ(ά)ώ	-	so tun als ob
καμώνομαι πως	-	merkwürdig, sonderbar
περίεργος, -η, -ο	-	
(δεν μπορώ να σκεφτώ	-	hier: ich kann mir nicht vorstellen)
von σκέφτομαι	-	verkaufen
πουλ(ά)ώ	-	die Waffe, das Gewehr
το όπλο	-	direkt, geradewegs
ίσια (adv.)	-	
(τραβήχτηκε von	-	er, sie, es wurde gezogen)
τραβ(ά)ώ	-	
(χαιρετούσαν von	-	sie (be-)grüßten)
χαιρετ(ά)ώ	-	gut aufnehmen, begrüßen
καλοδέχομαι	-	sie nahmen gut auf)
(καλοδεχόντουσαν	-	
(σταμάτησε von	-	er, sie, es bleibt stehen)
σταματ(ά)ώ	-	

ο μεζές (ungl.)	-	der Imbiß, die Vorspeise
(τραγουδήστε von τραγουδ(ά)ώ	-	singt!
χορεύω, να χορέψω	-	tanzen
(γίναμε von γίνομαι	-	wir werden)
το καρότσι	-	der Wagen
το δρεπάνι	-	die Sichel, die Sense
θερίζω	-	mähen, ernten
το χωράφι	-	der Acker, das Feld
το σ(ι)τάρι	-	das Getreide, der Weizen
άχρηστος, -η, -ο	-	unbrauchbar, nutzlos
το θέρισμα	-	das Mähen, die Ernte
φορτωμένος, -η, -ο	-	beladen
ο σκοτωμός	-	das Töten, das Morden
άγριος, -α, -ο	-	wild, Wild-
σκοτεινός, -ή, -ό	-	dunkel
ξεσπαθώνω	-	das Schwert ziehen, auftreten (gegen)
(στάσου von σταματ(ά)ώ	-	halt an)
ο Μακεδόνας	-	der Mazedonier
ειρηνικός, -ή, -ό	-	friedlich
ο ώμος	-	die Schulter
σκύβω	-	beugen, neigen
η κλειδαριά	-	das Schloß
θαρρώ	-	glauben, meinen

Η φωλιά

Σ' ένα κράνος (μεσ' το ρέμα)
με πηγμένες στάλες αίμα,
δυο σπουργίτια, δυο πουλιά,
στήσανε ζεστή φωλιά

Κι όλην ώρα κελαηδούν,
τη χαρά τους διαλαλούν.
Τη χαρά και την ειρήνη
καρδερίνες, φλώροι, σπίνοι.

Να 'χαν όλα τα πουλιά
κι ένα κράνος για φωλιά,
τι όμορφοι θε να 'σαν τότες
δίχως κράνη οι στρατιώτες.

Απ' το βιβλίο του Δημήτρη Μανθόπουλου "Τραγουδώ την ειρήνη"

η φωλιά
 το κράνος (unreg.)
 το ρέμα
 πηγμένος, -η, -ο
 η στάλα
 το αίμα
 το σπουργίτι
 στάζω
 κελαηδώ
 διαλαλώ
 η καρδερίνα
 ο φλώρος
 ο σπίνος
 (να 'χαν = να είχαν
 (θε νά 'σαν
 (τότες = τότε
 δίχως
 (κράνη von κράνος

- das Nest, die Höhle
- der Helm
- der reißende Strom, der Bach
- geronnen
- der Tropfen
- das Blut
- der Spatz
- tupfen
- zwitschern, singen
- verbreiten, ausplaudern
- der Distelfink
- der Grünfink
- der Buchfink
- wenn sie hätten)
- sie wollten sein)
- dann)
- ohne
- (die) Helme)

